

כפי כי תלך הא דכתיב מאין יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבא יבמי ושוב כתיב ועמד ואמר לא חפנתי לקחתה ולא קאמר ליבמה גם בריש הפרשה נמי כתיב ואם לא יחסון האיש לקחת את יבמתו הוליל ליבם את יבמתו ונראה דבאמת יפלא אטו בשופטנא פסקינן בעבריין שאומר שאין לו חסן לקיים מצות השם גם לא מלינו בשאר מ"ט שהתורה תתן רשות למי אשר לא יחסון לקיים מצות השם שיהי לו ברירה לפשות באופן אחר ונראה דבאמת אמרי' כל הכונס יבמתו לשם נוי או לשם ממון קרוב הדבר שפוגע בערוה. והנה לאו כל אדם יכול ללמס מחשבתו לכל יתערב בה הנאת הנוף נמלא שפופה עבירה לכן נתנה התורה רשות שאם בעלמנו מרגיש שאינו מתגבר כארי לכלום כוונת הנאתו יוכל לקיים המצוה באופן אחר ע"י חליצה והנה המצוה ה"ל נקראת יבום וסתם נשואי אשה נקרא לקיחה והיינו דאמר רחמנא ואם לא יחסון האיש לקחת את יבמתו דהיינו שלא יחסון שיהי אללו זבחי לקוחין ועלתה יבמתו ותאמר לא אבא יבמי ובאמת הוא לא אמר שאין ראונו לקיים מצות יבמין אלא לא חפנתי לקחתה דייקא שאין ראונו שיהי זבחי לקוחין. וזוה נבא אל המכוון הנה כבר פירשי' למה הפסיק הענין בפי יהודה לומר לך מה חמר נחכוונה לשי"ש כך אשת פוסיפרע לפי שזפה ברוה"ק שיהי לה זרע ממנו ולפי"ז י"ל פיקר הסתה הי' כדי שיפשה מצוה ה"ל דהיינו עושה עבירה אדרבא מצוה נמי עושה בזה ע"ד עבירה לשמה וע"ז השיב יוסף ק"ו אם בדבר שפיקר הענין הוא מצוה מ"מ ממאנין משום שמה יתערב בה מחשבת פסול של הנאת הנוף. דהא מה"ס אמר רחמנא מאין ק"ו הכא שפיקר הענין הוא עבירה רק במחשבה מלי לאשוי מצוה כשי"ש שיש לחוש שיפגום הדבר במחשבת הנאת הנוף ויהי עבירה גרידא וא"ש בס"ד :

היא טעמא דמייתא משום דאילמלי הי' סיפוק בידו בודאי הי' גומרה במעשה דמוקמי אחזקה משאי"כ באריה דלא שייך זה ומה"ט אין מזכרין על הנר של גוי דבנוי ל"ש מחשבה כמעשה. וזוה יתבאר לן בס"ד נמי טעמא דאמר במדרש ה"ל דאם אתה מזדיל על נרו של גוי אתה עושהו כאול הוא ססון. דהנס הרמז"ם הקשה למה נענש פרעה הלא הי' גזירת המקום ומי' הרמז"ם שהקב"ה לא נזר על אומה ידועה והנה מה שפשו ואריה עושים רשות לישראל חי מקבלים עליהם עונש או אפשר שנוטלין שכר על שפושין שליחותו של מקום זה תלי' חי הפיקר הוא הכוונה אם המעשה בלא כוונה נמי חשוב אי"כ גם הם חשוכין אף שאינם מכוונים בזה לפשות ראונו מ"מ ממילא נעשה ע"י שליחותו של מקום אבל כיון שהפיקר הכוונה והם כונתם הי' להרשיע אדרבא נוטלין עונש פ"ז והנה ממנה שמזכרין על הנר במ"ש מוכח דרחמנא לבא בעי וממילא מוכח דהגוים אינם חשוכין לכלום לכך אין מזכרין על נר של גוים וע"ז מייתא ראי' דהקב"ה עושה שליחותו אפי' ע"י זבובים אי"כ מ"ט סיבב הש"ת ירידת אבותינו למנרים ע"י יוסף ולא ע"י אומות אפי"כ דהש"ת אינו עושה שליחותו על ידס דהיינו נזר על אומה ידועה כתי' הרמז"ם ה"ל וממילא הם נענשים ואין חשוכין לכלום וכיון שירידת אבותינו למנרים הי' בהשגחה פרטיות לכן בחר הש"ת הסיבה ע"י קטן של שצטיס ר"ל הכוונה שרשן של שצטיס כדפי' הרמז"ם במשנה יוסי בן יועזר קטן של חסידים דכל שורש הדבר הוא קטן והי"נ יוסף הנדיק שהי' דומה ליעקב בחור האבות וא"ש בס"ד.

וימאן ויאמר אל אשת אדוניו וגו' במ"ר יהודה ב"ר אמר בדבר מצוה ממאנין בדבר עבירה אין ממאנין בדבר מצוה ממאנין מאין יבמי בדבר עבירה אין ממאנין וימאן ויאמר וכן אדוני והוא מחוסר ביאור ונ"ל בס"ד עפי' מה שביארתי

מקץ

יודי' מקץ שנתים ימים וגו' במ"ר זשיהאשרי הגבר אשר שם הי' מבטחו ולא פנה אל רבבים